

הסיפור
מאחורי
"אומן
שלי"

היורכי והפאר והחזק

של הקיבוץ הקדוש

מה היה הטריגר להקמת המיזם? | האם המצב בר שינוי בכלל? | האם
המגה-אירוע באומן הוא 'באג' חז"ו? | האם הגענו רק לתיקון האיש שלנו
או לקיבוץ של הרבי? | ראיון מיוחד עם הר"ר מרדכי גוטליב שליט"א,
ממובילי המיזם שמבקש להפוך את ראש השנה באומן לסיפור של כולנו

אנשי
המקדש
(היי פוהד)

אומז

רבי
הר"ר
מוזק
ומזומן
בשכילך

הר"ר
מנחם
כהנא

בפרקטיקה? על אילו דברים מעשיים אתם שמים את הדגש לקראת ראש השנה הקרוב?

"תראה, אנחנו פועלים במקביל בהמון מישורים שונים, אבל בוא ניקח לדוגמה את המישור הכי בסיסי שניכר לעין - הניקיון. הניקיון באומן הוא לא רק בעיה של תקציב, אלא בראש ובראשונה בעיה התנהגותית שנובעת מחוסר תחושת אחריות. בן אדם מסיים לשתות כוס קפה באזור פושקינה, אין לו איפה להניח אותה, אז הוא פשוט זורק אותה ימינה או שמאלה על הרצפה. התוצאה היא שכל הדרך לציון לא נראית כמו שהיא באמת צריכה להיראות.

"יש כאן עניין עמוק של מודעות ומעורבות ציבורית. 'אומן שלי' נערכת כמיזם לפעול השנה בצורה רחבה כדי שהמרחב יהיה נקי הרבה יותר. המטרה היא להוכיח לציבור שבעזרת הירתמות, התנדבות ואכפתיות, אפשר באמת לשנות את המציאות הגשמית והפשוטה באומן.

"וזה, כמובן, עוד לפני שנגענו במעטפת השלמה של האתגרים האישיים שכל נוסע מתמודד איתם בפרטיות. המיזם שלנו שם דגש עצום גם על מתן מענה מדויק בשטח, הגנשת מידע חיוני, ייעוץ, ופשוט מאור פנים וקבלת פנים חמה - דברים שכל אחד שנוסע לקיבוץ כל כך זקוק להם."

להיות ה'משמש' של רבינו

אם אני מבין נכון, מי

כל מה שקורה באומן זה תהליך שהרבי מנהיג כדי לקרב את כלל ישראל.

ואני מרגיש שזה בדיוק מה ש"אומן שלי" מנסה לעשות - רק שאסביר את זה קצת אחרת ממה שאולי חשבת. המילה "אומן שלי" אומרת שאומן זה שלי, שאכפת לי ממה שקורה כאן. והאכפתיות הזו נדרשת בהמון תחומים: גם בבעיות גשמיות שהציבור מתמודד איתן, וגם באתגרים רוחניים.

הגישה של רוב הציבור הברסלבאי כלפי אומן, עד היום, היא כמו הגנה עצמית. כל אחד מגיע בשביל התיקון שלו, וזו כשלעצמה מסירות נפש לא פשוטה. אבל ברגע שהגעתי ואני כבר "מסודר", אני יכול להגיע ברגע האחרון, לעשות זכור-ברית, ולצאת במוצאי ר"ה. אנשים מחפשים כבר מהרגע הראשון להיעלם מהשטח, ולצערנו זה אף מובן.

בגלל זה נוצר ריחוק בין הציבור לכל מה שקורה באומן. ומה ש"אומן שלי" מנסה לעשות, קודם כל, זה לשנות את המודעות: שכל ברסלבר יבין שכשהוא מגיע בראש השנה לרבי, זה לא רק עניין של איזה תיקון הוא מקבל לעצמו. נכון, הוא בא לומר את התיקון הכללי - אבל זה לא אומר שלא אכפת לו מה קורה ברחוב פושקינה.

מה לדעתך גרם לכך שהציבור התנתק מהמתרחש סביבו?

זה באמת מאוד מעניין, כי במידה מסוימת התרחקנו, ואנחנו משליכים את הבעיות על הרבי. כאילו אומרים: "הרבי יודע למה הוא הביא אותם לכאן, והוא צריך לקרב את כל היהודים האלה - שהרבי יתעסק עם זה". וזה מגיע ממקום של חוסר הכרה בכך שכל אחד מאיתנו הוא חלק מהתמונה. גם הלוגו של המיזם אומר את זה: למעלה כתוב "אני בלעדיכם אני יכול" - הרבי אמר את זה על הרבה דברים, ובוודאי גם על ראש השנה, שהוא עיקר עניינו: שהוא לא יכול בלעדינו. ולכן גם את אומן ראש השנה אנחנו צריכים לבנות ביחד - לעזור לרבי לבנות את הסיפור היפה הזה, כדי שייגע באמת למקום שהוא צריך להגיע. וזה החלק השני של הלוגו: "רבי, אני מוכן ומזומן בשבילך" - להגיע לאומן ממקום של "מה אני יכול לעזור?", "איך אני יכול לעזור שאומן תהפוך להיות חלק מהתיקון של כל הבריאה כמו שהרבי רוצה?".

מנקיון ועד מאור פנים

ר' מרדכי, הכותרת 'אומן שלי' מקפלת בתוכה המון חלומות גדולים שכולנו מבינים עד כמה הם נחוצים. אבל בוא נרד לרזולוציות של השטח - איפה מתחיל השינוי

שאנחנו נמצאים כאן, ברחובות ההומים של אומן, מוקפים ברבבות עמך בית ישראל שהתקבצו מכל קצוות תבל, קשה שלא להתרגש מהפלא השנתי הזה שנקרא "הקיבוץ". המוני אנ"ש ממלאים כל פינה, והלב מתרומם.

אך מאחורי ההתקבצות האדירה הזו מתחוללת העשייה הגדולה מכולן: רבבות השוהים כאן נשענים על תשתית לוגיסטית אדירה, ועד היום נדמה היה שכל ארגון או יוזמה פועלים במסירות בגזרתם המבורכת - אך לעיתים ללא סנכרון מלא.

כאן נכנס לתמונה מיזם "אומן שלי", שמטרתו לחולל שינוי תודעתי עמוק של שותפות, ערבות הדדית ואחריות אישית בקרב כלל העולים לקיבוץ.

כדי להבין לעומק את התפיסה החדשה שצומחת ממש סביבנו, ישבנו לשיחה מיוחדת עם הרה"ח ר' מרדכי גוטליב שליט"א, ממובילי המיזם, ששופך אור על החזון, על המעבר מנוסע פרטי לשותף פעיל, ועל הקריאה המהדהדת לכל מי שנמצא כאן עכשיו: "רבי, הריני מוכן ומזומן בשבילך".

מהגנה עצמית לאנפחיות

ר' מרדכי, כידוע, אתה כבר שנים נמצא בעשייה בברסלב - החל מ"לטייל בתורתו", בהיכל התורה אומן, ואין מי שלא מכיר את העשייה הכבירה שם. מה היה הטריגר שגרם לך להבין דווקא השנה, אחרי שאולי המחשבה ליוותה אותך גם בשנים קודמות, שחייבים להקים את "אומן שלי"?

זה לא משהו שאני חושב עליו רק השנה - רק שמשוה דחף אותי יותר חזק השנה. כבר כמה שנים אני חושב על הפספוס הגדול שיש ב"אומן ראש השנה" - על מה שזה היה יכול להיות. "אומן ראש השנה" יכול להיות הסיפור הכי יפה שיש, כמו שהרבי אומר, כי הצדיק הוא היופי והחן והפאר של כל העולם כולו.

באומן מתקבץ פסיפס מדהים של יהודים מכל העולם, וכולם יחד - יש שם אווירה מיוחדת שאין כמותה בשום מקום.

השהייה באומן שהייתה ממש קשה מנשוא. הייתה בזה מסירות נפש אמיתית, בתנאים שהיו קיימים באוקראינה בשנים ההן.

עברתי ביחד עם כולם את התסכול מכל מיני גורמים שניסו לשפר את המצב באומן ולנהל אותו, וזה עבר מפה לשם. ולכן אני מבין למה הציבור פסימי לגבי מסר כזה, ולמה יש חוסר מעורבות בלהסכים לעשות משהו. יש כאן ייאוש מסוים - "טוב, שלפחות אנחנו הסתדרנו, שיש לנו את הפינה שלנו" - קבוצות כמו קוליקה, מורשת ואחרות, מרגישות שאין באמת מה לשנות, אז לפחות שנתגבש בינינו.

ובגלל זה יצאנו מהאירוע. וככל שיוצאים יותר, המצב נהיה חמור יותר מכל ההיבטים. מבחינה רוחנית, כל מה שנדרש באומן כמעט לא מוטפל. הציבור לא ממש מעורב בעשייה, ואלו שכן מעורבים - מקבלים בתמורה חוסר רצון לעזור.

"אומן שלי" בא לומר: אפשר לשנות. אפשר לשנות ברגע שנשנה את התפיסה, נסתכל על הכל, ונעזר מודעות למה שאפשר לעשות כאן, מה הפוטנציאל של אומן, למה היא נועדה להיות. ברגע שנוצרת אווירה ציבורית אחרת - נוצרים

רבינו. וזו בדיוק הקריאה שלנו היום לכל נוסע ב'אומן שלי': כשאתה מגיע לקיבוץ, פוקח עיניים ודואג לכבוד המקום ולרווחת האנשים - אתה הופך בעצמך למשמש. אנחנו רוצים שכל אחד ידע - כל אחד ואחד מאיתנו יכול היום לזכות בקלות להגשים את המשאלה החשובה ביותר של ר' שמעון, להיות משמש של רבינו!"

אפשר לשנות!

**אני רוצה ברשותך לגעת
בנקודה רגישה יש
הרבה אנשים מיואשים,
שאומרים: "אנחנו יודעים
איך זה עובד - הרבה ניסו
ולא עלתה בידם, "זה לא
יצליח" הם אומרים. מה
אתה אומר להם? יש כאן
באמת משהו אחר?**

קודם כל, אני מאוד מבין את הציבור - כי אני חלק ממנו. אני נוסע לאומן כבר יותר משלושים ושבע שנה, ועברתי את מה שכל וותיקי הנוסעים עברו: הטראומות בדרכים,

**שעד היום הגיע לאומן
ואמר "אני מגיע לאומן
בשביל התיקון שלי" -
אתה מתקן אותו ואומר
לו שהאמירה הנכונה היא
"אומן שלי", לא "התיקון
שלי". התיקון שלי זה
אני, וזה חשוב, ובשבילו
הגעתי - אבל משהגעתי
כבר, יש כאן עוד נושא
בשם "אומן שלי"?**

"בדיוק כך, הגדרת את זה בצורה מדויקת. וכדי להבין את העומק של הדבר הזה, אני רוצה להזכיר סיפור מופלא על ר' שמעון, משמשו הנאמן של רבינו.

"ר' שמעון הפציר ברבינו לא פעם שיבטיח לו שיזכה לשמש אותו גם בעולם הבא - אך לא נענה. פעם אחת, הוא אף הזכיר לרבינו שמסר את נפשו בעבורו: היה זה כשבמהלך אחת הנסיעות נשבר אחד מאופני העגלה, ור' שמעון זינק מן העגלה ובלם אותה בגופו ממש. רבינו נענה לו אז ואמר: 'אכן, טוב עשית', אך עדיין לא הבטיח לו מאומה.

"אבל ר' שמעון לא התייאש. כעבור זמן, הוא פרס שוב את בקשתו בפני רבינו, והפעם, לשמחתו העצומה, רבינו נענה. הוא הטעים זאת ואמר: 'אמי עליה השלום באה אליי בטרוניה: מדוע אינך ניאות לבקשתו?'.

"הסיפור הזה מכה בי כל פעם מחדש. המשאלה הכי גדולה, הכי יקרה שהייתה לר' שמעון, הפסגה שהוא שאף אליה בכל כוחו - הייתה פשוט להיות ה'משמש' של

**שכל ברסלבר
יבין שכשהוא
מגיע בראש
השנה לרבי, זה
לא רק עניין של
איזה תיקון הוא
מקבל לעצמו
ולא אכפת לו
מה קורה ברחוב
פושקינה.**

גם נתינה, אכפתיות, וגם כסף. ואומן צריכה המון כסף.

תבין, היום מדובר באירוע ענק - אבל בגלל שאנחנו חיים בתוכו, לא תמיד קולטים מבחוץ מה קורה כאן. זה הפך להיות ממש מגה-אירוע. ואנחנו לא בנינו את עצמנו נכון כדי לנהל אירוע כזה, והרבי רוצה שנעזור לו לנהל אותו. זה מצריך מאיתנו לחזור לאכפתיות ולעשייה, עכשיו. אפילו ארגונים קיימים שעושים היום דברים טובים באומן, לא זוכים לקבל - בטח לא כסף, אבל גם לא שעות התנדבות. זה היה צריך להיות דבר טבעי לגמרי, שברסלבר שאכפת לו מהרבי שלו ומראש השנה שלו, מגיע לאומן ושואל שאלה פשוטה: "מה אני יכול לעזור?" - לא משנה באיזה תחום. גם אם זה רק לעזור לאסוף ספרים בהיכל התורה או בציון. ואם, למשל, יהודי מחלק אוכל באומן במחיר מסובסד וקורס כי אין לו מספיק עובדים - למה שלא יידע שיש מי שיבוא לעזור לו? ברסלבר רוצה לעזור, כי הוא רוצה לעזור ליופי של ראש השנה של הרבי, לתיקון השלם שהרבי רוצה להביא אותנו אליו.

זה מה שהרבי רוצה

אם אני מבין נכון - דווקא כאחד מהוותיקים, שנועז כבר למעלה משלושים שנה ומרגיש לפעמים מיואש, נולדת דווקא נקודת המבט ההפוכה: שמפה בדיוק אפשר להתחיל משהו חדש, ולהקים מיזם כמו "אומן שלי". והמילים "אומן שלי" הן לא מילים ריקות.

רבים מוותיקי הנוסעים לאומן - ואני מדבר מתוך תחושה שלי שיתכן ואינני צודק - הם מגיעים לאומן וקצת כועסים. הם מסתכלים על הסיפור של אומן ראש השנה כך: אמנם הרבי רצה שיגיעו אליו, איש בל יעדר, ולכאורה הוא תכנן שמי שיגיעו אליו זה אלו שנראים כמו החסידים שלו במשך כל השנה, לפי איך שברסלבר הייתה נראית פעם.

ואז, מבחינתם אולי נוצר איזה "באג" - הגיע משהו וחילק אלפי כרטיסי טיסה לכל עם ישראל. כביכול לא ברור מי תכנן את האירוע הזה, ואולי חבל שבזמנו לא נעצר הדבר, אני כמובן אומר את זה בהומור, הרי לפי התפיסה הפשוטה, צריך להיות מינימום יהודי דתי כדי להגיע לכזה מקום, לא?!

אבל קרה "באג".

ועכשיו, אחרי שכבר נעשה מה שנעשה, כביכול, "נגבו לנו" את האירוע. שמונים אחוז מהנוסעים הם לא "אנחנו" - הם לא רואים את הרבי כמו שאנחנו חיים אותו, ובכל זאת הם מגיעים. ואנחנו זורקים את זה על הרבי גם בגלל שהרבה פעמים אנחנו באמת מבינים שזה גדול מעל לכל התפיסה

שלנו עשרת מונים, והרבה פעמים אנו אומרים: "יש כאן עניינים גדולים ועמוקים שהרבי רוצה", כי רפו ידינו מלנסות לעשות משהו מועיל. בלי לעצור רגע ולחשוב שזה לא באג במערכת. זה בדיוק מה שהרבי רוצה, זה התוכנית. אומן הפכה בפועל למרכז הקירוב הכי גדול בעולם: כל שנה מגיעות קבוצות ענקיות של כל עם ישראל על כל רמותיו הרוחניות ועל כל מגזריו עדותיו וסוגיו, במשך כל השנה כולה - וזה לא באג.

איפה אפשר לעזור?

השאלה היא איפה אנחנו נמצאים בתמונה הזאת. או שאנחנו עומדים מהצד ואומרים "רבי, אתה מנהל כאן את מרכז התשובה הכי גדול בעולם, ואנחנו לא יודעים איך לעזור" - או שאנחנו שואלים את עצמנו בכנות, למה בעצם לא? למה אנחנו לא יכולים לעזור? הרי הרבי כן ציוד אותנו בתורות, בעצות, הוא אמר "להשקות אילנות" - אז למה אנחנו לא עסוקים באומן בלהשקות אילנות? במקום לקחת את זה, ולתת לאלפי ברסלברים לתרום מהזמן שלהם - גם בגשמיות וגם ברוחניות - כדי לקרב עוד יהודי ולתת לו מהעצות של הרבי, אנחנו עסוקים בהאשמות.

"אומן שלי" באה לומר: אנחנו לא נכנסים לתחום של אף אחד. מי שכבר עוסק בתחום מסוים - לא באים להתווכח איתו. אנחנו מחפשים איפה אפשר לעזור. אתה רוצה לעזור? נפנה אותך לארגון שצריך השנה מתנדבים. וגם אם כל מה שיש לך להגיד זה "אכפת לי, והייתי רוצה לעזור" - גם זה חשוב.

בעצם, "אומן שלי" בא לומר משהו פשוט, כשמו כן הוא: אומן זה שלי. כל אחד בנקודה שלו, בחיבור שלו, בנקודה ששייכת לו. מי ששייך להפצה - יעשה הפצה. מי ששייך לארגון, לניהול, לאוכל וכן הלאה - ואין לדבר סוף. מי שמגיע לא מסתכל על עצמו, הוא מסתכל על הכלל. "אני לא דואג לעצמי, אני דואג לכלל - מה הרבי היה רוצה ממני?"

בואו נעשה ביחד

בואו ניגע בנקודה שכלפי חוץ אולי נראית שולית, אבל היא בכלל לא: הניסיון והקשרים של אנשי "אומן שלי" מאפשרים לייעל דברים בקיבוץ בדרכים לא צפויות. למשל - איך אפשר בכלל להושיב יחד את כל בעלי המלונות באומן, שהם כביכול מתחרים עסקיים? אם היינו לוקחים את אותם אנשים ומנסים להושיב אותם ביחד בארץ, זה

כנראה לא היה קורה לעולם. מה בעצם קרה כאן?

זה התחיל בוועידת 'שותפי אומן', שבה כל בעלי המלונות ישבו יחד סביב שולחן אחד. הייתה יוזמה - שוחחתי עם חבר טוב באומן, בעל מלון B, בניהול ר' אברהם לנדאו. סיפרתי לו שאני מתעניין אילו דברים אפשר לשנות כאן; אני כבר כמה שנים מגלגל איתו שיחות מתוך אכפתיות על כל מיני דברים שקורים באומן. הוא התלהב לשמוע שהגעתי, ואמר לי: "בוא נארגן כאן מחר פגישה עם כל בעלי העסקים - קיוסקים, מנהלי בתי מלון, קבלנים, כל מיני ברסלברים שעובדים באומן שנים ונוזקף לזכותם המון עשייה. אתה תציג את הרעיון, ננסה לרתום אותם".

הגעתי, הוא ארגן קבוצה גדולה - לא הכרתי את רובם. דיברתי, ומה שיצא מזה זו הרגשה משותפת של "בואו נשנה כאן משהו". הם הגיעו עם כל מיני רעיונות: אחד לקח על עצמו לטפל בבעיה מסוימת שהציבור סובל ממנה, השני - בשלט שמפריע ברחוב. אנשים שמאוד חזקים באומן מבחינת השטח, מכירים הכול ויודעים איך להזיז דברים. התפלאתי - שאלתי אותם: "אתם

מודעים לבעיה, למה לא פעלתם עד היום?". התברר שבן אדם שרוצה לעשות משהו טוב, רוצה גם להרגיש שהוא מחובר לקבוצה, שהוא משרת שליחות. ברגע שראו שהגעתי - ובוודאי לא כדי לדבר על כסף, אלא על שותפות, איך משנים את אומן, איך עושים משהו יפה יותר גם מצד בעלי העסקים ולא רק מצד הציבור - זה נתן להם כוח.

ברגע שהם הרגישו שיש ארגון כמו "אומן שלי" שעושה דברים בפועל - כולל דברים שאני מממן כבר שנים באומן, יחד עם השותף שלי למיזם, ר' נחמן בנשעיה - וכשרואים אנשים כאלה עומדים מאחורי יוזמה, זה נותן יכולת. אולי גם העובדה שידעו שעשיתי את "לטייל בתורתו" עזרה לאנשים להרגיש שהגיע משהו עם יכולת ורצון אמיתי, ושלא שייך לאף גורם באומן. זה נתן המון עוצמה, ואנשים פשוט נרתמו. ראית איך ברגע שיש קבוצה שאומרת "בואו נעשה ביחד" - ביחד אפשר לשנות הרבה.

מה בסך הכל רציתי? כיפה!

אתה זוכר סיטואציה
שיכולה להמחיש לנו
החוסר העצום בדברים

**ועכשיו, אחרי
שכבר נעשה מה
שנעשה, כביכול,
"גנבו לנו" את
האירוע. שמונים
אחוז מהנוסעים
הם לא "אנחנו"**

ראש השנה אני ב"ה מצליח להגיע לציון כמו כל ברסלבר, עושה וידוי דברים כמה שאני מצליח, תיקון הכללי, ולמעשה אין לי רגע של שקט עד שנכנס החג.

אבל אני רוצה לספר לך על החוויה של ראש השנה, קצת לשתף. כשנכנס ראש השנה, אני עומד במרפסת, ורואה משם את רחוב פושקינה. אנשים מתחילים ללכת לבית הכנסת לפני כניסת החג, ומהמרפסת אני רואה אלפי יהודים מכל הסגנונות עוברים למטה - זה פשוט עושה צמרמורת, סיפור כזה פלאי. וכולם הולכים בשקט. רחוב פושקינה, שכל כך רועש וסוער לפני החג, משתנה ברגע אחד - נכנס שקט. אפילו הגויים, השוטרים שהגיעו בבוקר,

שהם פועלים בה למען הרבי כבר שנים? איך הם ירגישו שלא דוחקים אותם הצידה, כאילו הם כבר לא רלוונטיים?

ממש לא! דבר ראשון כי אנחנו, קודם כל ובעיקר, מתעסקים בתחומים שאנחנו לא מתיימרים להיות אלה שצריכים לדאוג להם. בנוסף, אנחנו פועלים מתוך רצון לשיתוף פעולה עם כולם כאן. אז הם מרגישים ש"אומן שלי" בסך הכל עוזרת להם - מורידה מהם עול. אף אחד לא באמת יודע כמה כסף עולה לכל האנשים שעושים דברים באומן, מה העלויות האמיתיות, עם מה הם מתמודדים. אף אחד לא יודע.

אז אני אומר לאנשים, במקום להתחיל לבקר, קודם תבוא ותציע איזושהי עזרה. אם אתה לא רוצה לעזור בזה - תעזור במשהו אחר, זה לא משנה. רק אל תעמוד בצד, בעמדה שאתה רק מבקר את כל הגורמים ואת כולם, ולא מוכן אפילו להכניס את האצבע למים...

בעצם מה שאתם אומרים זה שאתם מציעים שותפות - אם נמשיל את זה לבעל עסק, אתם מציעים שותפות בלי לבקש אחוזים.

נכון. אבל שיהיה ברור, זה לא שותפות איתי. זה שותפות של כולנו בעמדה מאוד שווה, שותפות עם הרבי שלנו.

וכעת, אם אפשר שאלה קצת יותר אישית. כמי שמתחלל את המיזם הענק הזה שנקרא "אומן שלי", ובנוסף עומד בראש הארגון "לטייל בתורתו" - ארגון שדורש בעצמו המון משאבים, כוחות ותיאום, וכל מי שנכנס לאוהל הענק של 'היכל התורה' רואה בדיוק במה מדובר - איך נראה ראש השנה הפרטי שלך? מתי אתה מצליח להגיע לציון, לעשות וידוי דברים, להתפלל, לשפוך את הלב, להגיע לרבי גם כחסיד שמבקש?

האמת היא שעד ראש השנה אני בקושי עוצר - עסוק כל הזמן. בערב

פשוטים מעין אלו אך גם כה נחוצים?

כן אני זוכר איזה סיפור שמאוד הפריע לי, בגללו חשתי אי נוחות גדולה. בערב ראש השנה ירדתי מהדירה שלי בקריית ברסלב, יצאתי לרחוב פושקינה, ושמעתי יהודי - לא ידעתי מאיפה, כנראה מאחת מעיירות הפיתוח - צועק וכואב על מוכר חנות של תשמישי קדושה: "מה בסך הכל ביקשתי? רציני כיפה! חמישה דולר עולה לי כיפה? למה?"

הוא הגיע לאומן ובסך הכל הוא רק ביקש כיפה.

ואז קלטתי - רגע, באומן אין אף אחד שחשב אולי לצייד יהודי שמגיע בלי כיפה בכיפה טובה. את בעל החנות אני מבין, הוא עוסק במסחר, זה תפקידו. אבל איפה אנחנו? נפל לי לפתע האסימון כמה אנחנו שלומיאלים. הרי אין מקום קדוש בעולם שמגיעים כל כך הרבה רחוקים שרוצים להתקרב ולטעום אידישקייט ולא מוכן ומזומן להם כיפות...

תבין - ארגון כמו "ערכים", או ארגוני תשובה גדולים אחרים בעולם כמו "אש התורה", מוציאים מיליונים כדי לייצר תודעה ולהצליח להביא אנשים לכנס ערב אחד של התעוררות. ופה יש לנו רבי'ה שמביא את זה על מגש של כסף - אירוע ענק שכל עולם הקירוב יכול רק לחלום עליו, ואין לנו כיפות לתת לאנשים...

החלום האמיתי הוא שיהיה מרכז - מרכז אומן, מרכז ברסלב, תקרא לזה איך שתרצה - שיהיה שמגיע לאומן ייכנס אליו. יוכל לקנות שם ספר של רבי נחמן, בכל שפה שהוא צריך - חילוני או לא חילוני, מה זה משנה, הוא יוכל לקבל מידע שהוא צריך, בגשמיות וברוחניות, יהיו הרצאות, יגישו לו את רבי נחמן, ייתנו לו כיפה, ייתנו לו ספר. אפשר להפוך את המקום הזה למשהו אחר לגמרי.

להוריד עול מהארגונים הקיימים

ר' מרדכי, אני לא יודע כמה אנשים יתחברו למה שאתה אומר, אבל זה בעצם מזקק במשפט אחד את כל המיזם של "אומן שלי" - זה "אומן שלי", ובסוף בדברים כאלה זה הכי מתבטא, זה באמת מרגש. עכשיו - מה עם אנשים שכבר יש להם נישא, פינה משלהם

תודה שהרמתם את הכפפה

לכבוד המיזם הקדוש והנפלא "אומן שלי",

שלום וברכה וישע רב!

אני פונה אליכם במילים נרגשות מעומק הלב. אני ממש מרגיש שאתם עושים מהפכה של ממש, ואולי אפילו אתם בעצמכם לא יודעים עד כמה עמוקה המהפכה הזו, ואיזה שינוי עצום היא מחוללת בתפיסה ובתודעה של כולנו לגבי מהות הנשגבה של הקיבוץ הקדוש.

אספר מעט על עצמי. לפני כחמש שנים זכיתי להתקרב לרבינו הקדוש. גיליתי את העצות הנוראות שלו, את הכוח העצום של הצדיק בעצמו, והחיים שלי התהפכו ממש מן הקצה אל הקצה.

בזכות ההתקרבות הזו, גיליתי קשר קרוב, פנימי וחי עם השי"ת, חיבור עמוק לתורות של רבינו, והבנתי איך הדרך הזו יכולה להאיר לי את הנשמה. פתאום גיליתי מהי אחריות אמיתית. למדתי בתורות של רבינו שכל יהודי, כל אחד ואחד, שייך לתיקון כל העולמות כולם. הבית שלי, המשפחה שלי והחיים שלי - הכל השתנה לטובה.

ואז הגיע הזמן לנסוע לראש השנה לאומן.

אני חייב להודות בכנות - היה לי קשה מאוד. במשך שנים רבות לפני כן, הייתי רגיל לנסוע לחסידות הקודמת שלי (לא אנקוב בשמה, אבל מדובר באחת החסידות הגדולות והמפוארות בארץ).

שם, כשהגענו לראש השנה יחד עם אלפי אנשים, הכל היה נראה אחרת לחלוטין. בית המדרש הגדול והמפואר הכיל את כל ההצטרפויות של כל חסיד שבא להסתופף בצלו של הרבי לראש השנה. היו שם מאות תאי שירותים נקיים ומרווחים, חדרי אוכל נוחים ומסודרים.

הכל היה מבריק, כאשר אנשי תחזוקה עוברים כל חצי שעה כדי לנקות את כל המתחם. כל דבר שמישהו היה צריך היה מוכן - כרטיסים, מחזורים, סידורים, מקומות ישיבה - בלי שום יגיעה מצידנו. הכל התנהל באווירה המלכותית, המסודרת והמכובדת ביותר שיש. ואז הגעתי לאומן, והקיצוניות הייתה מטלטלת ומפחידה.

מצד אחד, חוויתי התרוממות הלב, תשובה אמיתית, קירבת ה' והתקשרות לצדיק שלא חוויתי כמותה מעולם. ההתעוררות שהייתה לי בחסידות הקודמת שלי לא התקרבה לאלפית ממה שהרגשתי באומן.

אך מצד שני, כשיצאתי החוצה, הרחובות היו נראים כל כך רחוקים מהסטנדרט של בית המדרש שהייתי רגיל אליו. המראה ברחובות והתנאים מסביב ממש זעזעו אותי.

במשך כל ראש השנה הסתובבתי עם סתירה פנימית כואבת בלב. ניסיתי לתרץ לעצמי תירוצים, ניסיתי לחשוב שאולי 'האור של הרבי מתגלה דווקא בתוך הלכלוך', או שככה זה צריך להיות.

אבל עמוק בפנים ידעתי שזה משפט ציני שאני אומר לעצמי רק כדי להשקיט את המצפון. הרגשתי שזה לא נכון להתרגל לתנאים הללו, כי כמו שכתבתם בצדק רב, הקיבוץ שייך לכל אחד ואחד מאיתנו. אי אפשר להשלים עם מצב שבו האשפה מושלכת בפינת הרחוב ולא בפח מוסדר.

וכעת, כשראיתי את הפעילות שלכם, הלב שלי התרחב.

הבנתי שסוף סוף מישוהו קם ואומר שהמהות היא שהקיבוץ יהיה בכבוד ובחן, ושכל אחד ירגיש בנוח לשהות בו בנחת ובישוב הדעת.

ההבנה הזו שאומן שלי זהו ענייני האישי, ממש מהדהדת את אותה אחריות שגיליתי בתורות של רבינו.

תודה לכם שהרמתם את הכפפה! בזכותכם, הזעקה של האכפתיות והרצון לשינוי מקבלת משמעות מעשית, ומאפשרת לי להרגיש שאני יכול להגיע לרבי שלי עם אותו כבוד שהיה לי בחסידות שממנה באתי. יישר כוחכם שאתם שומרים על החן, הפאר והיופי של הקיבוץ הקדוש.

בהערכה רבה והוקרה עמוקה

ח. שטרן

לא מבינים מה קורה כאן.

גם מבחינת הלבוש - כולם לבושים בבגדי החג, לבן טהור. אני רואה איך השוטר ברחוב מסתכל ולא מבין מה קורה - נראה לו כמו אירוע בינלאומי. רגע עובר לו מישוהו עם כיפת נ-נה, רגע אחרי - איזה חסיד סאטמער רץ מהמקווה, ואז איזה צרפתי עם כובע מעניין. וברגע הזה אני מבין שכל מה שאני משתדל מהמקום הקטן שלי, שווה בשביל להיות חלק מהסיפור הזה. סיפור שהרבי מביא לכאן כל שנה מחדש; הוא אמר שהמלכה של ה' היא כאן, וכל פעם יש כאן מחדש משהו לא נתפס.

מכבדים את רבינו

עולה על הכל'.
אין ביכולתנו להכיל את שגב
קדושת הדבר, ואת מסירות הנפש
העצומה של הנוסעים בדרכים לא
דרכים בכיסופים וגעגועים לצדיק,
עם שהייה בתנאים לא תנאים, ויחד
עם מה שהורגלנו והדבר נראה לנו
טבעי, כי איך נוכל לוותר על ראש
השנה של רבינו? עדיין חובה עלינו
לעצור ולהפנים בהתחדשות: עד
כמה, אשרינו מה טוב חלקנו!
ודווקא בשל כך עולה הזעקה
עד לב השמיים: איך יכול להיות
שהשתרשה בקרבנו הרגשה
שהאחריות על כל מה שמתרחש
באומן היא של כמה יחידים?
למה שלא נרגיש שמחובת כל אחד
לעשות את מה שהוא יכול, ואת מה
שידור משגת, כדי שהקיבוץ יתנהל
בכבוד? למה האשפה הטבעית
של כוס קפה וארוחה טעימה - היא
בפינת הרחוב, ולא בפח אשפה?

אולם חשוב להדגיש, האחריות
שלנו אינה נמדדת רק במישור
הגשמי, היא אינה מתחילה
ומסתיימת רק בשאלה היכן מניחים
את כוס הקפה המושמשת או אם יש
מספיק תאורה ברחובות, האחריות
שלנו עמוקה עמוקה הרבה יותר:
היא מוטלת עלינו כלפי אותן
שלושים עד ארבעים אלף נשמות
שמגיעות מדי שנה לאומן - ואינן
מוצאות את עצמן.

תארו לעצמכם יהודי המגיע
מרחוק - מצרפת, מארגנטינה,
מתאילנד, או מכל מקום נידח אחר
בעולם, וגם מארץ ישראל. יהודי
הנמצא בראשית דרכו, ששמע על
כוחו של הצדיק ועשה מסירות
נפש עצומה כדי להגיע. הוא מגיע
לאומן וממתין, ממתין למילה טובה

הוא צריך כדי לשהות בנחת וישוב
הדעת. ישוב הדעת גשמי - שיביא
ל'ישוב הדעת' אמיתי של התבודדות
ושפיכת הלב כמים לפני ה'.

השינוי ש'אומן שלי' מחולל כבר
השנה, ועוד יתגבר עשרת מונים
בשנים הבאות, אינו תלוי בנדיבות
הלב של פילנתרופ או איש עסקים
דגול. השינוי של 'אומן שלי' קורה
בזכות שימת הלב של כל אחד
שמבין ומפנים: אומן היא שלי! זהו
ענייני האישי כי זה עניינו של רבינו
הקדוש. כמו שבבית הפרטי אני
דואג ושם לב שהכל יהיה כשורה,
גם בביתי הרוחני - בציון ובקיבוץ
הקדוש של רבינו, אליו אני מלא
אהבה והכרת הטוב עד אין קץ,
אכפת לי שהכל יהא על הצד היותר
טוב בגשמיות וברוחניות.

מה יום מיומיי?

אנשי דעת אנחנו, וככל דבר
גם כאן עולים וצפים השאלות:
מה קרה? בשל מי הסער ועל מה
המהומה?

גם אם נדמה שרוב ככל הציבור
מבין היטב את הצורך ואת הזעקה
לשינוי דרמטי של כבוד הקיבוץ
הקדוש, זה הזמן להסביר ולהרחיב
כדי שכולם יבינו שהגיע הזמן לעורר
אכפתיות, ויפה שעה אחת קודם!

המצב הנתון באומן הוא לא פחות
מתדהמה בכל קינה מידה עולמית!
אין איש בעולם שלא יכול להתפעל
מעוצמת ההתאספות, האיחוד
והתכללות הנשמות של כלל ישראל
מכל העולם כולו, המתקבצים על
צינו הקדוש בראש השנה, הקוראים
כולם בקול גדול 'הראש השנה שלי

הלב של כל אחד ואחד

בשלהי חודש אב זה קרה.
בתי הכנסיות של אנשי שלומינו
די בכל אתר ואתר התעטרו
במודעות מעט מסתוריות:
"אם אומן הייתה שלך מה היית
משנה?"

ברגע הראשון זה לא היה מובן.
מה זאת אומרת אם אומן הייתה
שלי? מה לי ולבעלות על אומן
וציון הקודש?

במחשבה שניה עלו השאלות
והשיח החל לבעור: אומן היא
בהחלט 'העניין' של כולנו. אומן
היא של כל כלל ישראל, אבל אומן
היא גם שלי, פשוטו כמשמעו. מה
שקורה באומן אכפת לי ונוגע בי עד
עצם הנפש.

אם יש יהודי שמגיע לאומן בפעם
הראשונה ודרוש לעזרה או הסבר
הרי שמתפקדי לדאוג לו. הקיבוץ
לא שייך לאף אחד, או יותר מדויק:
הקיבוץ שייך לכל אחד.

'אומן שלי' אינו ארגון ואף לא
מיזם, אם כי במסגרת 'אומן שלי'
נעשו כבר השנה דברים רבים
ונפלאים שמשפרים את הכבוד
והסדר של הקיבוץ הקדוש. אבל
המהות של 'אומן שלי' היא אחרת
לחלוטין מכל מיזם וארגון -

המהות היא: בקשה ורצון עז בלב
כל אשר בוער לעניינו של רבינו
הקדוש, שהקיבוץ יהיה בכבוד
ובחן. שכל אחד מהבאים לקיבוץ
ירגיש בנוח, ויקבל את כל אשר

הפרטים על המיזם שמאחד את שלל המיזמים ואנשי העשיה וכלל חסידי ברסלב | אומן שלי ושלך ואני ואתה נשפר את פני הקיבוץ הקדוש | שומרים על החן הפאר והיופי של הקיבוץ הקדוש

לעזור איש לרעהו בכל צורכי הכלל של באי הקיבוץ. עוד קודם לכן התקיים באומן כינוס ראשוני תחת השם 'שותפי אומן', בו השתתפו בעלי המלונות באומן לכינוס מיוחד משלהם. הכינוס נערך במלון B של הר"ר אברהם לנדאו, נשאו בו דברים הרב מרדכי גוטליב מיוזמי ומובילי 'אומן שלי', ובמהלך הכינוס עלו רעיונות רבים וטובים על התרומה של בעלי המלונות המתגוררים דרך קבע באומן, לכל הבאים לאומן על ראש השנה.

אות הפתיחה

השינוי כבר ניכר, וברחובות אומן כבר רואים את הפחים החדשים, השקיות והכוסות, ובעיקר את שימת הלב של הציבור לכבוד של הקיבוץ הקדוש, לרומם לגדל ולנשא את כבוד הצדיק.

אבל חשוב שכולנו נפנים: 'אומן שלי' רק יצאה לדרך!

כל מה שאתם רואים ומרגישים הינו פרי עשיה של כחודש וחצי בלבד, בבחינת 'נחשון הקופץ אל המים', גם כאן קפצו ואמרו המְעֵשִׂים והעושים: יוצאים לדרך ועושים ככל האפשר לקראת ראש השנה, כאשר כבר לאחר חג הסוכות הבעל"ט, יתחילו כלל הגורמים לשבת ולהיערך מתוך רצון להגביר כח, ולהגיע לראש השנה תשפ"ח עם מודעות גוברת והצטרפות נלהבת של כל ברסלב'ר חסיד בעולם, עם תנועה נפשית עמוקה פשוטה וברורה:

אומן שלי!

רבי, הריני מוכן ומזומן לזכות להיות מהמשרתים בקודש אצל רבינו!

הרי כולנו מבינים שכאשר המלחמה תסתיים בעז"ה, זרם הנוסעים לקיבוץ הקדוש יכול להכפיל את עצמו פי חמישה ויותר!

ולכן אין ברירה, כולנו צריכים לאזור כגבר חלצנו, לשנס מותניים ולהתחיל לעשות איזה צעד בדרך לשינוי הגדול ובכן -

מה שהיה היה, וברגע אחד של התעוררות והפניית זרקור אל הבעיה והפתרון, נענו כולם ואמרו: אכפת לנו ממה שקורה בקיבוץ הקדוש!

נענו כולם ואמרו

המוני יהודים קמו ונרשמו במהלך חודש אלול לאומן שלי.

כפי שהוסבר כבר, הרישום אינו מצריך התחייבות, ואפילו לא שעות של התנדבות. הרישום מטרתו אחת: להכריז בקול 'אכפת לי ממה שקורה בקיבוץ'.

הרישום המאסיבי התחלק על פני פלטפורמות שונות: קו אומן שלי: 04-313-1488, עמוד דיגיטלי ב'נדרים פלוס', (עוד לא נרשמתם? הירשמו עכשיו והצטרפו למיזם המאחד של כלל חסידי ברסלב).

על האש היוקדת בליבו של כל ברסלב'ר חסיד אין חולק, ואף כאן הוכח לעין-כל איך מודעות בודדות הצליחו להבעיר אש לוחטת של אכפתיות ורצון אמיתי. הוסיפו עליהם מאות מהנרשמים שביקשו להתנדב, להקדיש חלק מהזמן ולהושיט יד בתוך עשרות המיזמים הקיימים באומן, כאשר 'אומן שלי' מנווטת אחד אחרי השני למיזם המתאים לו, כדי

אחת, לחיוך, למאור פנים, לדיבור של חיוזק או ניצוץ של חום אנושי. והוא מסתובב צמא ונבוך ברחובות הקיבוץ הקדוש, מרגיש אבוד, ואיש אינו פונה אליו או מראה לו את הדרך.

איך יכול להיות שברסלב'ר חסידים שאין חולק על התלהבותם ובעירת ליבם לרבינו ולקיבוצו הקדוש, התרגלו לפחות אכפתיות ופחות שימת לב למה שקורה בד' אמות באומן.

יהודי יוצא מהציון הקדוש, נקי ומזוכך כתינוק ביום הולדו, הוא יוצא אל הרחוב, רואה את ההזנחה, וליבו פועם כשהוא פונה לאביו בשמים, "אבא, איך יכול להיות שהרבי נותן לי כל כך הרבה - חיים, תקווה, שמחה - ואני לא מסוגל לשמור על החצר שלו נקייה?"

חס ושלום שאף אחד לא יפרש את השורות האלו כטענה אישית או ציבורית ותרעומת על מה שקרה. כל מי שקצת מכיר את ההיסטוריה הקצרה של הקיבוץ באומן, יודע היטב שזה לא באשמת הציבור ולא באשמת אף אחד באופן אישי.

הסיפור הוא, שאנחנו במשך שנים נמצאים כולנו בתוך הלם, עוד לפני שיכולנו להתחיל לחשוב מה אנו יכולים לעזור ולתת מעצמנו לרבי, לעזור לכלל האנשים שמגיעים לאומן ואינם יודעים בין ימינם לשמאלם, מצאנו את עצמנו באירוע עצום מתגלגל שהולך וגדל בקצב מסחרר משנה לשנה.

והאמת היא שמרוב הלם מצאנו את עצמנו דואגים כל אחד לעצמו, מפחדים להציע עזרה ולתת את עצמנו, שמא אולי לא יהיה בכוחנו לעמוד מול פניות ובקשות רבות כל כך לעזרה.